

Република Србија
Врховни касациони суд
Рев2 745/2014
04.11.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Љубице Милутиновић, председника већа, Биљане Драгојевић и Јасминке Станојевић, чланова већа, у парници тужиоца З.М. из Т., чији је пуномоћник Н.Ш., адвокат из Н.С., против туженог Културно-информативног центра Л.М. Т., кога заступа Л.Д., адвокат из Т., ради поништаја решења о отказу уговора о раду, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1495/13 од 10.02.2014. године, у седници одржаној 04.11.2015. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1495/13 од 10.02.2014. године у делу којим је преиначена пресуда Основног суда у Новом Саду П1 1508/11 од 17.01.2013. године и поништено решење о отказу и обавезан тужени да тужиоца врати на рад.

ОДБАЦУЈЕ СЕ ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1495/13 од 10.02.2014. године у делу којим је преиначена пресуда Основног суда у Новом Саду П1 1508/11 од 17.01.2013. године и поништено решење туженог од 30.12.2010. године.

УКИДА СЕ пресуда Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1495/13 од 10.02.2014. године којом је преиначена пресуда Основног суда у Новом Саду П1 1508/11 од 17.01.2013. године у делу којим је обавезан тужени да тужиоцу упише радни стаж за период од 15.05.2011. године до враћања на рад и предмет у том делу враћа другостепеном суду на поновно суђење.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1495/13 од 10.02.2014. године, жалба тужиоца је усвојена и пресуда Основног суда у Новом Саду П1 1508/11 од 17.01.2013. године у делу којим је одбијен тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужени да му на име накнаде штете исплати

изгубљену нето зараду која би му припала по основу рада за сваки месец од дана престанка радног односа дана 15.05.2011. године па до дана враћања запосленог на рад код туженог у месечном износу од 25.000,00 динара са законском затезном каматом на сваки појединачни износ почев од дана доспећа па до исплате и уплати на наведене месечне износе зараде доприносе за обавезно социјално осигурање у висини према обрачуну надлежних служби Републичког фонда ПИО, Републичког фонда за здравствено осигурање и Националне службе за запошљавање на дан уплате, да се обавезе тужени да тужиоцу исплати 40.000,00 динара на име мање исплаћене зараде са законском затезном каматом почев од 01.12.2010. године до коначне исплате, као и да се обавезе тужени да му накнади трошкове парничног поступка са законском затезном каматом почев од дана пресуђења до коначне исплате укинута и предмет у том делу враћен првостепеном суду на поновно суђење. Првостепена пресуда у преосталом делу је преиначена тако што је тужбени захтев у преосталом делу усвојен, поништено је решење туженог од 16.05.2011. године број 62 о отказу уговора о раду број 107 од 29.06.2007. године због одбијања тужиоца да закључи анекс уговора о раду којим се мењају уговорени услови као незаконито, обавезан тужени да тужиоца врати на рад на послове техничког продуцента естрадног ревијалног програма, да тужиоцу у радну књижицу упише радни стаж за период од 15.05.2011. године до враћања на рад и поништено решење туженог од 30.12.2010. године као незаконито.

Испитујући правилност побијане пресуде у смислу члана 399. Закона о парничном поступку - ЗПП ("Службени гласник РС" 125/04 и 111/09), који се примењује на основу члана 506. став 1. важећег ЗПП ("Службени гласник РС" 72/11), Врховни касациони суд је нашао да је ревизија делимично основана, а делимично недозвољена.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 361. став 2. тачка 9. ЗПП на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је био запослен код туженог на пословима техничког продуцента естрадног ревијалног програма по основу уговора о раду од 29.06.2007. године. Тужени је 31.03.2011. године донео решење о коришћењу годишњег одмора за тужиоца за 2010. годину у трајању од 24 радна дана. Наведеним решењем одређено је да ће тужилац први део годишњег одмора у трајању од 16 дана користити у периоду од 01.04. до 22.04.2011. године. Тужени је 08.04.2011. године донео понуду за закључење анекса уговора о раду. У понуди је наведено да је због измењених околности дошло до измене уговорених услова рада, да се тужиоцу нуди закључење анекса уговора о раду, да се понуда за закључење анекса доставља због потребе процеса и организације рада, те да је неопходно извршити премештај тужиоца на други одговарајући посао-технички реализатор програма. Захтевана стручност за ово радно место је средња стручна спрема група послова 5, коефицијент 3,35. Тужиоцу је остављен рок од 8 дана за изјашњење. Наведену понуду радник поште је предао супрузи тужиоца. На ову понуду тужилац се изјаснио дописом од 19.04.2011. године, а тужени је 20.04.2011. године упутио допис тужиоцу у коме је наведено да се о понуди изјасни на начин да ли је прихвата или не, достављен му је анекс уговора о раду и тужилац позван да га потпише и у року од пет дана врати туженом, као и да дође на посао најкасније до 26.04.2011. године како би добио упутство у вези са радом

на новом радном месту. Такође је наведено да уколико тужилац не врати потписани анекс сматраће се да је одбијено његово потписивање. Уз наведени допис тужени је тужиоцу упутио анекс уговора о раду препорученом пошљиком, али се иста вратила неуручена, па је тужени истакао на огласну таблу. Дана 13.05.2011. године тужени је донео решење којим је тужиоцу отказао уговор о раду, због одбијања да закључи анекс уговора о раду. Тужилац је 18.05.2011. године у канцеларији директора туженог у присуству директора туженог и председника синдиката одбио да прими решење о отказу уговора о раду. Том приликом директор туженог је поново понудио тужиоцу посао техничког реализатора програма што је тужилац одбио. Поводом одбијања тужиоца да прими решење о отказу уговора о раду дана 19.05.2011. године сачињена је писмена белешка и решење о отказу уговора о раду је истога дана објављено на огласној табли туженог. Тужени је 30.12.2010. године донео решење да се тужиоцу умањује зарада за месец јануар и фебруар 2011. године у висини од 20% због нередовног извршавања радних обавеза и неиспуњења плана рада током месеца октобра, новембра и децембра 2010. године.

Код овако утврђеног чињеничног стања, правилно је другостепени суд применио материјално право када је поништио решење о отказу и усвојио захтев за реинтеграцију тужиоца.

Према члану 171. Закона о раду прописани су услови под којима послодавац може запосленом да понуди измену уговорених услова рада (ради премештаја; ради премештаја у друго место рада; ради упућивања на рад на одговарајући посао код другог послодавца...). По члану 179. тачка 7. истог закона послодавац може запосленом да откаже уговор о раду ако запослени одбије закључење анекса уговора о раду у смислу члана 171. став 1. тач. 1-4. Закона о раду.

При понуди за измену уговорених услова рада, послодавац је у обавези да наведе разлоге за такву одлуку. У овом случају, понуда за закључење анекса уговора о раду не садржи образложење за његово закључење односно које су то организационе промене које би оправдавале премештај на друго радно место. С обзиром да анекс уговора о раду не садржи разлоге за његово закључење, то је одбијање тужиоца да га потпише оправдано. С обзиром да је решење о отказу донето на основу незаконитог анекса, то је и оно правилно понуштено.

На основу члана 405. став 1. ЗПП одлучено је као у ставу првом изреке.

У делу одлуке којом је поништено решење туженог од 30.12.2010. године о умањењу зараде тужиоцу, ревизија није дозвољена на основу члана 439. ЗПП, према којој у поступку у парницама из радног односа ревизија је дозвољена у парницама о споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа. Како се ревизија односи на решење о умањењу зараде тужиоцу, није дозвољена на основу цитиране законске одредбе.

На основу члана 404. ЗПП одлучено је као у ставу другом изреке.

Основано се у ревизији указује да је другостепена одлука у делу којим је одлучено да се тужиоцу у радну књижицу упише радни стаж за одређени период

донета уз погрешну примену материјалног права. Уписивање стажа није могуће без уплате месечних доприноса за обавезно социјално осигурање. Како је у овом делу другостепени суд укинуо првостепену пресуду, то није могао донети одлуку о уписивању стажа. Због тога је наведена одлука у овом делу морала бити укинута.

У поновном поступку, првостепени суд ће имати у виду наведене примедбе и одлучити о овом делу тужбеног захтева.

На основу члана 407. став 2. ЗПП, одлучено је као у ставу трећем изреке.

**Председник већа
судија
Љубица Милутиновић,с.р.**